

Sygn. akt I C 1893/15

WYROK ZAOCZNY

w stosunku do pozwanych M. S., J. G. (1), A. K.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Jarczewska

Protokolant: Magdalena Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Luxembourg Spółki Akcyjnej w Luxembourg

przeciwko M. S., J. G. (1), A. K., A. J. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1893/15

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 25 marca 2015 roku powód (...) S.A. z siedzibą w Luxembourg wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanych J. G. (2), A. K., M. S. i A. J. (1) kwoty 2712,50 zł wraz z odsetkami od dat i kwot wskazanych w pozwie oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzi od pozwanych, którzy pełnią funkcję członków zarządu bądź likwidatorów spółki (...) – Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością należności z tytułu usług telekomunikacyjnych świadczonych na rzecz spółki przez (...) S.A. (zmiana z (...) Sp. z o.o. operator sieci ERA) na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która to wierzytelność powód nabył od operatora w drodze umowy o przelew. Przedmiotowa należność wobec spółki została zasądzona na rzecz powoda nakazem wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód VI Wydział Cywilny w sprawie VI Nc-e (...). Powyższemu nakazowi zapłaty tenże Sąd postanowieniem nadał klauzulę wykonalności. W powyższym postępowaniu powód dochodził od spółki nieuregulowanych należności wynikających z dokumentów wystawionych przez operatora na rzecz spółki. Egzekucja prowadzona przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, z uwagi na co zasadnym jest skierowanie powództwa przeciwko członkom zarządu bądź likwidatorom w oparciu o postanowienia art. 299 k.s.h. (pozew - k. 1-8).

W dniu 3 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy .L. – Zachód w L. VI Wydział Cywilny w sprawie VI Nc-e (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, mocą którego uwzględnił żądanie pozwu w całości (nakaz zapłaty – k. 9).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany A. J. (2) wniósł sprzeciw, w którym zaskarżył w całości nakaz zapłaty z dnia 3 kwietnia 2015 roku i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów

procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, iż zobowiązanie uległo przedawnieniu, wobec czego żądanie przez powódkę zapłaty od pozwanego jest nieuzasadnione (sprzeciw – k. 10).

Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sadu Rejonowego dla Warszawy P. w W.. (postanowienie – k. 24).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 20 czerwca 2011 roku pomiędzy (...) sp. z o.o. w (...) S.A. z siedzibą w Luxembourg zawarta została umowa o przelew wierzytelności.

Dowody: umowa z dnia 20 czerwca 2011 roku –k.53-54.

W dniu 30 października 2009 roku (...) sp. z o.o. zawarła z (...) Spółka z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na czas oznaczony do dnia 30 października 2011 roku (umowa – k. 78).

W dniu 30 listopada 2011 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1328754/11 z powództwa (...) (Luxemburg) S.A. z siedzibą w L. przeciwko (...) – Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., mocą którego uwzględnił żądanie pozwu w całości (nakaz zapłaty – k. 51).

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2012 roku Sad Rejonowy Lublin – Zachód w L. nadał klauzule wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 30 listopada 2011 roku (postanowienie – k. 52).

Egzekucja prowadzona przeciwko spółce okazała się bezskuteczna wobec czego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P. postanowieniem z dnia 30 listopada 2012 roku umorzył postępowanie egzekucyjne wszczęte na podstawie powyżej wskazanego tytułu wykonawczego w sprawie Km 19179/12 (postanowienie - k. 80).

Pozwani J. G. (2), A. K., M. S. i A. J. (1) pełnią funkcję członków zarządu bądź likwidatorów spółki (...) – Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (okoliczność bezsporna, odpis KRS – k. 59 – 62).

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie powołanych wyżej dokumentów. Ich szersze omówienie nastąpi w dalszej części uzasadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając na uwadze aktywność dowodową powoda, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, w ocenie Sądu jego roszczenie należało uznać za nie udowodnione. Strona powodowa reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika na poparcie legitymacji czynnej do brania udziału w niniejszym postępowaniu, przedłożyła niepełną umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 20 czerwca 2011 roku oraz niepełny wykaz wierzytelności.

Strona powodowa nie przedkładając pełnej umowy sprzedaży wierzytelności oraz pełnego wykazu wierzytelności uniemożliwiła zweryfikowanie okoliczności, czy wierzytelność wobec pozwanych przeszła skutecznie na stronę powodową. Fakt zawarcia umowy cesji powoduje, że po stronie powodowej winna istnieć legitymacja czynna do brania udziału w niniejszym postępowaniu. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Jednakże, jak zasadnie zważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r. w sprawie V CSK 187/06 (M. Prawn. 2006/16/849) warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Jednocześnie w myśl, art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo

właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów nie wynika w sposób jednoznaczny, że wierzytelność objęta pozwem przeszła na rzecz powoda. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową.

Brak dokumentów, z których w sposób nie budzący wątpliwości wynikałoby, że wierzytelność wobec pozwanych przeszła skutecznie na stronę powodową, w postaci pełnej umowy sprzedaży, skutkuje brakiem legitymacji czynnej po stronie powodowej.

W ocenie Sądu nawet dokonanie umowy przelewu wierzytelności nie jest wystarczającym dowodem na istnienie wierzytelności, a zwłaszcza na realne wykonanie świadczenia przez pierwotnego wierzyciela, skutkującego obowiązkiem zapłaty ze jego spełnienie. Teoretycznie możliwe jest bowiem przeniesienie wierzytelności nieistniejącej, czy takiej która nie przysługuje zbywcy. Konsekwencje prawne takiej sytuacji reguluje przepis art. 516 k.c., zgodnie z którym zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje.

Sąd uznał, że strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy czym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie również z tej przyczyny, że powód nie wykazał w sposób należyty zarówno zasadności, istnienia jak i wysokości żadanego roszczenia.

Powód nie przedłożył do akt sprawy żadnych dokumentów z których wynikałoby sposób wyliczenia oraz wysokość należności dochodzonej pozwem. W szczególności powód nie przedłożył załącznika do umowy o świadczenie usług zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o., a (...) – Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. w postaci cennika świadczenia usług telekomunikacyjnych, z którego wynikałoby w jaki sposób została wyliczona kwota opłat za usługi telekomunikacyjne dochodzona przez powoda w niniejszym postępowaniu, co skutkuje niewykazaniem przez powoda zasadności i wysokości roszczenia.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku dowodów świadczących w sposób jednoznaczny i niewątpliwy o przejściu na powoda wierzytelności dochodzonej niniejszym pozwem, choć to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, powództwo należało oddalić.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania faktyczne i prawne, powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku.

SSR Magdalena Jarczewska